

Cajuncowboy met een missie

Cedric Watson uit Louisiana mengt stuwende Franstalige cajun en zydeco tot vernieuwende trance en danslust opwekkende muziek. Met band Bijou Creole voor het eerst in Nederland.

DOOR DIETER VAN DEN BERGH

De dood van zydeco-koning Clifton Chenier veroorzaakte in 1987 een aardbeving in het muzikale landschap van Louisiana. De strijd om zijn troonopvolging zorgde voor een nieuwe lichterding cajun- en zydeco-bands en een fiske revival van deze dansmuziek. De naschok was tot hier te voelen. En hoe. Nederland ging massaal aan de cajun en zydeco, aangevoerd door nota bene de Nijmeegse trekkenspeler Mark Söhngen en zijn Captain Gumbo, in 1990 zelfs goed voor een Top 40-hit met het opgepimpte 'Allons à Lafayette'. Toppers uit de VS, zoals Eddy LeJeune, zoon van cajunpionier Iry, werden overgevlogen voor concerten. De hausse hield een paar jaar stevig aan, daarna werd de *kajoen & zaaidéko* weer feestelijke exotica uit een ver verleden.

In de VS, rond de swamps van Louisiana, ingeklemd tussen New Orleans en Houston, is de muziek nooit weg geweest. Aanvoerder van de nieuwste lichterding is Cedric Watson (1983), schatplichtig aan zowel Chenier als de LeJeunes.

De accordeonist, violist en zanger wordt in 1983 geboren in het Texaanse gehucht San Felipe. Groeit op met blues, soul, country en hiphop, onder de (armoedige) vleugels van zijn oma. Van haar krijgt hij op zijn achtthiende een tweedehands viool van 75 dollar

en een stapeltje platen: cajun en zydeco. Het klikt tussen de jonge Cedric en de Franstalige muziek, zodanig dat hij op zijn twintigste verhuist naar Lafayette, hart van de cajun. Hij gaat in de leer bij veteranen en sluit zich aan bij cajun-act The Pine Leaf Boys, de jongste band ooit op het roemruchte rootslabel Arhoolie. In 2008 verlaat hij de groep en levert het solodebuut *Eponymous* af. Voor de opvolger, *L'Ésprit Créole* (2009) richt hij met een bassist, gitarist, drummer en - uiteraard - een wasbordspeler de band Bijou Creole op. In 2010 wordt *Creole Moon - Live from Blue Moon Saloon* uitgebracht, die net als de voorganger voor een Grammy genomineerd wordt. Een jaar later volgt - aangevuld met sax en klarinet - het caleidoscopische *Le Soleil est Levé*.

Smelkroesmuziek

Watson onderscheidt zich met zijn geperpeerde, bijna agressieve geluid en het feit dat hij de meeste songs zelf schrijft, maar meer nog door zijn - zeker in bakermat Louisiana zeldzame - mix van stijlen. Als een onverschrokken muzikale cowboy mengt hij cajun,

'Ik wil de Creoolse cultuur van Louisiana presenteren aan Creolen in de rest van de wereld'

een blanke smelkroes van Europese polka's en walsen en Amerikaanse hill-billy, met zydeco, de stevige Creoolse tegenhanger, voortgedreven door rhythm & blues en spirituele Afrikaanse polyritmiek. Het resultaat is progressieve, poppy dansmuziek met een flinke vleug nostalgie.

Met zijn vernieuwende, opwindende geluid oogst hij niet alleen lof in de VS. Ook in Haïti bijvoorbeeld, een land dat hij bewust opzoekt. Want Cedric Watson heeft ook een missie. Een pan-Creoolse. Hij wil zijn muziek exporteren, langs de weg terug van de Afrikaanse diaspora, via de Cariben naar andere 'homelands' in West-Afrika. 'Ik wil de Creoolse cultuur van Louisiana presenteren aan Creolen in de rest van de wereld.'

